

ἀνασπάσιμον τό, Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνεσπάλ-
σιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω.

Ἀνάσπαλμα, ὁ ἰδ.: Μὲ τ' ἀνασπάσιμον ἐχάσες τὴ
δουλεία σ' Χαλδ.

ἀνασπαλτέας ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω.

Ὁ εὐκόλως λησμονῶν, ἐπιλήσιμων ἔνθ' ἄν.: Ἀτὸς πολλὰ
ἀνασπαλτέας ἔν' Χαλδ. Συνών. ἀνασπαλμένος 2 (ἰδ. ἀνα-
σπάλλω), λησμονησιάρεις, ξεχασιάρεις.

ἀνάσπαλτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάλλω. Περὶ τῆς στερεητικῆς σημ.
τοῦ ἀρκτικοῦ α ἰδ. ἀ- στερεητ. 2 α.

1) Ὁ μὴ λησμονημένος: Ἀνάσπαλτα δουλείας. Συνών.
ἀλησμόνητος, ἀξέχαστος. 2) Ὁ μὴ λησμονῶν.
Ἀντίθ. ἀνασπαλτέας.

ἀνασπαράζω ἀμάρτ. ἀνασπαράζον Εὐβ. (Κονίστρ.)
ἀνασπαράσσω Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) ἀνασπαράζον Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. σπαράζω.

1) Ἀσπαίρω ἔνθ' ἄν.: Ἀνασπαράζει τὸ ψάρι Κονίστρ.
Ἀνασπαράζει τὸ ἀρνὶ ἀκόμα Κύμ. Συνών. σπαρταρῶ.

2) Κινεῖται σπασμωδικῶς, συσπῶμαι, ἄλλομαι, ἐπὶ τοῦ
ὀφθαλμοῦ Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.): Ἀνασπαράζει τὸ μάτι μου
(τὸ τοιοῦτον θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὅτε μὲν ὥς καλός,
ὅτε δὲ ὥς κακὸς οἰωνός). Συνών. ἀναπεταρίζω 2,
ἀναπετάρω, ἀναπετῶ 6, παίζω.

ἀνάσπασι ἡ, ἀμάρτ. ἀνέσπασι Νάξ. (Ἐγκαρ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀνάσπασις = τὸ ἀνασπᾶν, ἡ συ-
στολή.

Σύσπασις ἐκ φόβου, τρόμος αἰφνίδιος: Ἔχω ἀνέσπα-
σες, σὰν τὸ θωρῶ καὶ κατεβαίνει μὲ πιάνονν τρομάρες.

ἀνάσπασμα τό, (I) Χίος ἀνέσπασμα Κάμπ. ἴνεσπα-
σμα Σύμ.

Τὸ μεσν. οὐς. ἀνάσπασμα.

1) Ἐκρίζωσις φυτῶν, οἶον κουκκιῶν, φασολίων κττ.
μετὰ τὴν συγκομιδὴν τοῦ καρποῦ των ἔνθ' ἄν.: Πάμε
'ς τ' ἀνάσπασμα Χίος Ἀνάσπασμα κουκκιῶν αὐτόθ. 2)
Αὐτὸ τὸ ἐκρίζουμένον φυτὸν Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν.
Πβ. Εὐσταθ. Ἰλ. 679,34 «καὶ τι σελίνου ἀνάσπασμα».

ἀνάσπασμα τό, (II) ΝΧαλιορ. Ὑδραϊκ. θρῦλ. 116

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάζομαι.

Ἀσπασμός: Πῆγε... κάτω ἀπὸ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου
-Γιαννοῦ, σταυροκοπήματα πρὸς ἐκεῖ, ἀνασπάσματα, παρά-
κλησες καὶ τ' ἄλλα ὅλα μὲ τὴν ἴδια σειρὰ καὶ τάξι. Συνών.
ἀνασπασμός.

ἀνασπασμός ὁ, ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,109 ΓΜαρκορ.
Ποιητ. ἔργ. 77 — Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπάζομαι.

Ἀνάσπασμα, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν.: Εἶχε γιομόσει κόσμον
ἡ ἐκκλησία καὶ μέσα καὶ 'ς τὴν αὐτὴν ἀκόμα, οἱ εἰκόνες δὲν
ἐπρόφταναν νὰ πάρουν ἀνασπασμοὺς ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.
|| Ποίημ.

Τ' ἀνασπασμοῦ σου νὰ γευτῶ τὴν ἀπειρη γλυκάδα
ΓΜαρκορ. ἔνθ' ἄν.

ἀνασπαστός ἐπίθ. Κρήτ. Κύπρ. ἀνεσπαστός Κύπρ.
ἀνεσπιστός Κύπρ. ἴνεσπαστός Σύμ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀνάσπαστος ἢ ἀνασπαστός = ὁ
βιαιῶς ἐκ τῆς ἑαυτοῦ χώρας ἀποσπώμενος καὶ ἀλλαχοῦ
μετοικιζόμενος.

Ὁ ἐκρίζουμένος, ἐπὶ φυτῶν ἔνθ' ἄν.: Κουκκὶὰ ἀνα-
σπαστὰ Κρήτ. Κριτ-τάριν ἀνασπαστὸν Κύπρ.

***ἀνασποκαρδίζω**, μέσ. ἀνεσποκαρδίζομαι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνασπῶ καὶ τοῦ οὐς. καρδιά.

Τρομάζω ἢ συγκινοῦμαι ἰσχυρῶς (οἶονεὶ ἀνασπᾶται
ἡ καρδιά μου ἐκ τρόμου ἢ συγκινήσεως): Ἡπιάουδα ἡ
μιλιὰ μου καὶ ἡνεσποκαρδίζουμον ἀπὸ τὸ φόβο μου.

ἀνασπρίά ἡ, Μακεδ.

Ἐκ τοῦ στερεητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. ἄσπρo.

Ἐλλειψις ἄσπρων, ἥτοι χρημάτων, ἀχρηματία: Ἔχον
ἀνασπρίά. Συνών. ἀδεκαρία, ἀναπαράδιά, ἀναργυ-
ρία, ἀπενταρία, ἀψιλία.

ἀνασπῶ Ἀθῆν. Ἰων. (Κάτω Παναγ.) Δ.Κρήτ. Κύπρ.
— Λεξ. Βλαστ. ἀνασπῶ Κύπρ. ἀνασπῶ Λυκ.(Λιβύσσ.)
ἀνεσπῶ Ἀνδρ. Βιθυν. (Νίκ.) Θήρ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.)
Κάρπ. Α.Κρήτ. Μεγίστ. Νίσυρ. Σίφν. Τήν. Χίος ἀνεσπῶ
Λεξ. Μπριγκ. ἀνεσπῶ Θράκ. (Μάδυτ.) ἴνεσπῶ Ἀμοργ.
Θράκ.(Σαρεκκλ.) Ἰκαρ. Κάμπ. Κάσ. Νίσυρ. Σύμ. ἀνεσπῶ
Ἀνδρ. (Κόρθ.) ἀνεσπᾶν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἴνεσπίζω
Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ ἀρχ. ἀνασπῶ. Τὸ ἀνεσπῶ καὶ μεσν. Πβ. Διγεν.
Ἀκρίτ. στ. 1879 (ἔκδ. SLambros) «τὰ μάγουλα καὶ τὰ
μαλλιά ὅλα τῆς κεφαλῆς τῆς | νὰ ἀνεσπᾶ καὶ μὲ καμὸ
νὰ κλαίγῃ τὸ παιδί τῆς». Καὶ τὸ ἀνασπᾶζω μεσν. Πβ.
Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 695 (ἔκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 235)
«πάραιτα τὴν καρδίαν τοῦ σύρριζον ν' ἀνασπᾶζουν»
καὶ Ἀπολλων. Τυρ. Διήγ. στ. 619 «τὰς τρίχας τοῦ ἐνέσπα-
ζεν, τὸ πρόσωπόν τοῦ δέρνει».

Α) Μετβ. 1) Ἀνέλκω, ἀνασύρω τὴν ἄγκυραν Ἰκαρ.:
Τὸ καράβι ἴνεσπασε. Συνών. σηκῶνω. 2) Ἐκρίζωνω,
ἐπὶ φυτῶν καὶ τριχῶν ἔνθ' ἄν.: Ἀνεσπῶ τὸ δένδρο Θήρ.
Τήν. — Λεξ. Βλαστ. Ἀνεσπῶ τὰ χόρτα Κάμπ. κ.ἀ. Ἀνέσπασα
τ'ς δαμῆς Τήν. Ἀνεσπῶ τοῖς κουκκῆς Χίος Ἀνεσπῶ
τὴ λεμονῆ - τοῖς ἀδελειῆς Θήρ. Ἀνεσπῶ τοῖς τρίχες Τήν.
ἴνεσπῶ τὰ μαλλιά Κάμπ. Σαρεκκλ. Ἀρχεψε νὰ τραυᾶ τὰ
ροῦχα τῆς καὶ νὰ ἴνεσπίζῃ τὰ μαλλιά τῆς αὐτόθ. Θὰ ἴνεσπίσω
τὰ μαλλιά σ'! (ἀπειλή) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἄλλοι πιθυμοῦν τὰ
γένεια κι ἄλλοι ἀνασποῦν καὶ ρίχνουν τα (ἄλλοι στεροῦνται
τινος καὶ ἄλλοι ἔχοντες τοῦτο τὸ περιφρονοῦν) Λιβύσσ.
|| Ἰσμ.

Μερτέα μου χρυσοπράσινη, ἀκριοκανακαρά μου,
νὰ μπόρουν νὰ σ' ἐνέσπασα, νὰ σ' ἤφερνα κοντά μου
Κάσ.

Σ τοῦ Κωνσταντίνου τὸ μνημεῖο ἀνέσπα τὰ μαλλιά τῆς
Χίος

Καλ', εἶντα κάθομαι κι ἀργιῶ κ' ἔμou ῥεχεται νὰ σκάσω
καὶ τῆς κορφῆς μου τὰ μαλλιά νὰ πάρω ν' ἀνεσπᾶσω
(μοιρολ.) Ἀμοργ.

Τὰ μάτια σου τὰ ὁμορφα ὁδας στραφοῦ καὶ δοῦσι
τὸ νοῦ τ' ἀθρώπου παίρνουσι καὶ τὴ γαρδιά ἀνεσποῦσι
Θήρ.

Ἐνέσπασές μας τὴν καρδιά συναίματην μὲ τῶμα
σὰν ποῦ ἴνεσποῦν τὴ λεμονῆ ἴνεσπᾶς ποῦ τὸ χῶμα
(μοιρολ. τῶμα = τὸ αἷμα) Σύμ.

Ζωὴν κι ἂν εἶχα πῆρες τὴν, ψυχὴν κι ἀνέσπασές τὴν,
γιὰ πές μου, χαδεμένη μου, ποῦ πῆγες κ' ἔρριξές τὴν;
Ἀνδρ. || Αἰνιγμ.

Γονατίζω καὶ τὴ βάνω | κι ἀνασπῶ νὰ τήνε βγάνω
(τὸ κρόμμυον) Κρήν. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Ριμάδ. περὶ
Βελισσαρ. στ. 345 (ἔκδ. Wagner σ. 358) «καὶ ἄρχοντες νὰ
κλαίουσι καὶ νὰ θρηνηλογοῦνται, | νὰ ἀνασποῦν τὰ γένειά